

दार्शनिक

मारतो राजास एक्का नहल्यास दहला मारतो
कल्पनेचे खेळ सारे कोणी कुणा न मारतो
पाहता कोणास काही नाही कुठेही वेगळे
सारेच तुकडे कागदाचे छाप नुसते वेगळे

आता जरासा रंग काही खेळास येऊ लागला
पत्त्यातला राजा स्वतःला राजाच मानू लागला ॥१॥

राणीसही जाणीव काही और होऊ लागली
लाजली नव्हती कधी ती आज लाजू लागली ॥२॥

दीनतेचा खेद आता दुरीस होऊ लागला
पंजा म्हणे चौर्यास आता श्रीमंत वाटू लागला ॥३॥

विसरुनि निजरूप नुसत्या नामरूपी गुंतले
भलत्याच काही अवदसेच्या पाशात आता गुंतले ॥४॥

नुसता उपाधी भेद कोणी राजा नव्हे राणी नव्हे
आणखी सांगू पुढे हा खेळही अमुचा नव्हे ॥५॥

खेळतो दुसराच त्याला पाहिले नाही कुणी
म्हणती तयाला ईश, म्हणती अल्ला कुणी, येशु कुणी ॥६॥

त्याचा म्हणे हा खेळ नुसते पत्ते अम्ही पत्त्यातले
एका परी पत्त्यास कळले मर्म हे पत्त्यातले ॥७॥

आहे इथे रंगेल कोणी पत्ता असे पत्त्यातला
आहे जसा पत्त्यातला तो नाही तसा पत्त्यातला ॥८॥

नामरूपाचा स्वतःच्या पत्ताच ना त्याला कधी
नाही कशाची खंत होतो राजा कधी दुरी कधी ॥९॥

हासतो नुसताच आहे सर्वाहुनी हा वेगळा
सांगाल का याहून कोणी वेदांत काही वेगळा ॥१०॥

- भाऊसाहेब पाटणकर (दोस्त हो)